

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 721/2015
08.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.С., због преодуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. В.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. 728/13 од 13.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 274/15 од 14.05.2015. године, у седници већа одржаној 08.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. 728/13 од 13.02.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 274/15 од 14.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К. 728/13 од 13.02.2015. године, окр. З.С. оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окр. З.Р. оглашен је кривим због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци.

Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 274/15 од 14.05.2015. године, делимично усвојио жалбу браниоца окр. З.Р. и првостепену пресуду у односу на овог окривљеног преиначио само у делу одлуке о казни тако што је окр. З.Р. осудио на казну затвора у трајању од три месеца, док је у преосталом делу жалбу браниоца окр.

З.Р. и жалбу браниоца окр. З.С. у целини одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окр. З.С., адв. В.В., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати на поновни поступак или да исте преиначи и према окр. З.С. одбије оптужбу или га ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је у изреку првостепене пресуде додата формулација: „при чему није ишао за тим да прибави малу имовинску корист“, која није била садржана у опису радње извршења у оптужном акту, чиме је првостепени суд прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, првостепеном пресудом није прекорачена оптужба уношењем наведене формулације у изреку првостепене пресуде.

Наиме, чињенични опис радњи извршења дат у изреци првостепене пресуде у оквиру је описа радњи датог у прецизираном оптужном акту, с тим што је у том акту наведен износ од 54.715,50 динара као висина прибављене противправне имовинске користи. Наведени износ за знатно прелази износ од 15.000,00 динара, што се ни по Кривичним закоником важећем у време извршења кривичног дела, нити по сада важећем Кривичном закоником не може сматрати ситном крађом, како то неосновано бранилац наводи у захтеву. Тачно је да у оптужном акту није било наведено да окривљени није ишао за тим да прибави малу имовинску корист, али то није ни било потребно с обзиром на износ који више од три пута превазилази износ од 15.000,00 динара.

Стога неосновано бранилац у захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП. На исту повреду закона бранилац је указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 3 у четвртом ставу дао разлоге које Врховни касациони суд прихвата и на исте, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да окривљени није ни имао намеру прибављања веће него мање имовинске користи те да се у његовим радњама евентуално стичу елементни кривичног дела ситна крађа из члана 210. КЗ, а не тешке крађе.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, чињница да је окривљени одузете предмете продао за 5.810,00 динара сама по себи не указује да је окривљени ишао за тим да прибави малу имовинску корист (што је неопходно за квалификацију дела као ситна крађа), имајући у виду да је одузео велику количину гвожђа и алуминијума (преко 300 килограма) чија је вредност знатно већа од вредности коју исплаћују откупљивачи секундарних сировина. Имајући у виду и начин извршења крађе – обијањем катанца на капији ограде дворишта а затим и катанца којим су била обезбеђена врата радионице у истом дворишту, у радњама окривљеног стекла су се сва битна обележја кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, како су то правилно закључили судови у редовном поступку. Стога се неосновано захтевом браниоца окр. З.С. указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Наводима да у току поступка није утврђено нити било којим доказом потврђено да је окривљени предузео радњу обијања, да првостепени суд није правилно ценио одбрану окривљеног, да не постоји идентификација предмета које је окривљени предао у предузећу „Д. Т.“ ... у суштини се оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом а наводима да првостепена пресуда не садржи разлоге у погледу чињенице које се тичу радње обијања, а да другостепена пресуда не садржи разлоге о умишљају окривљеног, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП. Међутим, чињенично стање и наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног средства.

Оценивши из изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С. у целини неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.